

ἐμπιστοσύνης τῶν συμπολιτῶν του. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς ἀόκνους αὐτοῦ ἐνεργείας ὀφείλονται τὰ πλεῖστα δημόσια ἔργα ἐν Ἑλλάδι καὶ παρ' αὐτοῦ δίδεται τὸ σύνθημα πάσης ἐν αὐτῇ προόδου.

Εἶνε τετιμημένος διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἀλλὰ τὸ πλεόν ἐπίφθονον παράσημον διὰ τὸν ἀγαστὸν πολιτευτὴν εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις, ἧς ἀπολαύει ἐν τε τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι καὶ τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Η ΖΗΛΙΑ ΤΗΣ ΗΡΑΣ

Ε ὄλον τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποῖον ὀφείλομεν πρὸς τὸν ἐκπεπτωκότα μονάρχην τοῦ Ὀλύμπου, τὸν νεφεληγγρέτην καὶ ἐρίγδουπον Δία, τὸν πατέρα — ὄνομα καὶ πράγμα — ἀνδρῶν τε θεῶν τε, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν μερικῆς ζετσηπώσειός του, αἵτινες ἐγένοντο αἰτία σφοδρῶν μετὰ τῆς συνένου του Ἡρας διαπληκτισμῶν καὶ σχολίων σκανδαλωδῶν ἀνά τοὺς κύκλους τῶν Ὀλυμπίων. Παραλείπω ὅτι ὑπῆρξαν ἀφορμὴ καὶ... ὑπερπληθύνσεως ἐν τῇ γῇ τῶν ἡμιθέων, δι' οὓς, ἀν' ὑπήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς σημερινῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, θὰ ἐλαμβάνετο πρόνοια περὶ παρακρατήσεως, ὡς ἐγένετο καὶ διὰ τὴν σταφίδα. Ὁ λαμπρὸς ἐκείνος γυναικοθήρας Ἄναξ, ὁ ἐκραυλίσας θνητὰς καὶ ἀθανάτους, καταχρῶμενος τῆς ἰσχύος του δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν, ὡς ἄλλος Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, εἴτε ἐν συμποσίοις, εἴτε ἐν συνεδριάσεσι, νὰ ζαγαρῶνῃ μετὰ τῶν θεαινῶν, τὴν μίαν γλυκοκυττάζων, τὴν ἄλλην θωπεύων, πρὸς ταύτην προστριβόμενος, ἐκείνην περιλείγων ὡς σκύλαξ ἀνάγωγος, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὴν γκρίνια τῆς δυστυχημένης τῆς Ἡρας.

Τὸ χειρίστον δὲ ὅτι διέπραττε καὶ αἰμομιξίας, ἀναιδεστεράς τῶν Βοργιῶν. Δι' αὐτὸν κώλυμα συγγενείας δὲν ὑπῆρχεν· ἀδελφαί, θυγατέρες, ἀνεψιαί, ἐξάδελφα, κοιναὶ θνηταὶ ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ἀντικείμενον λαίμαργίας ἀκαρέστου. Μόνον πρὸ τῆς θυγατρὸς του, τῆς παλληκαροῦς Ἀθηνᾶς, κατεβίβαζε τὰ μάτια καὶ τὰς χεῖρας. Τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ τῆς παλλόμενον δόρυ, φαίνεται ὅτι τὸν ἐκράτει εἰς ἀπόστασιν. Καὶ μὰ τὸν Δία, αὐτὸν τοῦτον τὸν Δία,

ίσως καὶ νὰ ἤσθάνθη ποτὲ ἐπὶ τῆς ἀρχαῆς του τὴν θωπεῖαν τοῦ δόρατος ἐκείνου. Ὅσακις δὲ καταλείπων τὰ ὀλύμπια δώματα, ἐλάμβανε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνσκήπτῃ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ κράτος τῶν βροτῶν, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον! Ἐκτακτὰ μέτρα παρὰ τούτων ἐλαμβάνοντο πρὸς προφύλαξιν τῶν θηλέων των. "Ὅ,τι ἐλέγετο ποτε διὰ τινὰ διάδοχον μεγάλου κράτους: «ὁ διάδοχος διασκεδάζει, φυλάτε τῆς γυναϊκῆς σας», ἠδύνατο νὰ λεχθῆ καὶ περὶ τοῦ Διός. Κρατῶν ὅμως ὁ πονηρὸς οὗτος τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ μεταμορφοῦσθαι κατέχων περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἢ κοκκίτες τῆς ὁδοῦ Σταδίου, εἰσέδουεν ἀόρατος ὑπὸ τὴν μορφήν βροχῆς, ἀέρος ἢ πτηνῶν εἰς τὰ ἄδυτα τῶν συζυγικῶν θαλάμων χωρὶς κἀνεὶς νὰ τὸν πάρῃ μυρωδιά. Ὁ σύζυγος ἢ ὁ πατήρ ἐφάνταζοντο ὅτι ἦσαν ἐξησφαλισμένοι κατὰ τῶν τιμητικῶν τούτων ἐφόδων τοῦ Διός κρατοῦντες τὰς κλειδάς τοῦ γυναικωνίου! Κἀποτε μάλιστα δὲν ἀπηξίωσεν ὁ γεννάδας νὰ μεταμορφωθῆ καὶ εἰς βουὴν διὰ νὰ ἀπαγάγῃ τρυφερὰν κόρην ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ἰώτων του...

Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρον Νηρεὺς ὁ εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του, τῶν Νηρηίδων, κατοικῶν ἐντὸς φωτεινοῦ ἀνακτόρου, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἐξ Αἰγύπτου ἀπεσταλμένον, διαβιβάζοντα τὴν σεπτὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἔστρεφε μέγας τις θεὸς Αἰγύπτου, τοῦ νὰ συζευχθῆ μίαν τῶν θυγατέρων του. Ἡ αἰτήσις ὅμως αὕτη ἔπρεπεν ἀρμοδίως νὰ διαβιβασθῆ εἰς τὸν κραταῖον τοῦ Ὀλύμπου μονάρχην πρὸς ἔγκρισιν. Ἀφρόπλαστος καὶ ροδοκόκκινος Νηρηΐς ἀνέλαβε νὰ κομίσῃ τὴν πρὸς τὸν Δία ἀναφορὰν τοῦ πατρὸς της. Ἡὐτρεπίσθη μετὰ περιστῆς φιλαρσεχείας, ἐδανείσθη παρὰ τῆς Ἡοῦς τὸν ῥοδινὸν πέπλον της καὶ ἀφοῦ ἐπανελλημμένως ἐθαύμασε τὰ κάλλη της καταπριζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ λάμποντος Πόντου, ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα, ταχεῖα, ὡς τρυγῶν, αὐταρέσκως μειδιῶσα ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔκαμνε μεταξύ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν τῶν καυχωμένων ἐπὶ ὠραιότητι. Ὁ ἄνεμος, τὸν ὁποῖον ταχέως διέσχισεν, ἔφερε πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός της καὶ διεκρίνοντο ἐν ταῖς ἐλαχίσταις αὐτῶν λεπτομερείαις οἱ κωνοειδεῖς ὄγκοι τοῦ στήθους της. Μολονότι δὲν ἐθάδιζεν, ἀλλ' ἐπέτα μὲ ἠνωμένους τοὺς πόδας, ἢ ἐσθῆς αὐτῆς ἐνεκολπούτο τοὺς λαξευτοὺς μηρούς της καὶ διεκρίνετο ἡ κατὰ μήκος τῶν ποδῶν γραμμὴ προδίδουσα τὴν ἠδυπαθῆ χαμυλιότητα τῶν μηρῶν, ἐν ᾧ πρὸς τὰ κάτω διεφαίνοντο γυμνοὶ καλλίσφυροι

πόδες, λευκοί ὡς ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης. Ἀσθμαίνουσα ἔφθασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον. Αὖρα δροσερὰ καὶ μυρόεσσα περιέβαλλε τὴν διαμονὴν τῶν ἀθανάτων, ἐνῶ μακρόθεν κατεκήλει τὴν ἀκοὴν ἢ θεσπεσία ἀρμονία τῆς κιθάρας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἄσματος τῶν Μουσῶν. Ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ δώματος τοῦ Διὸς συνήντησεν ἡ Νηρηΐς δύο νέους ἐξηπλωμένους ἐπὶ τῆς γλόης, ὑπὸ τὸ θάλπος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἄρην. Οὗτοι ἀναπαυόμενοι ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ πρασίνου τάπητος, ἐθεῶντο μετὰ βουλιμίας τὰς χιονώδεις κνήμας τῶν ὀρχουμένων θεαινῶν· μόλις δὲ εἶδον τὴν τρυφερὰν Νηρηΐδα πλησιάζουσαν, ἀνεπήδησαν ὄρθιοι, διὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῶσιν. Ἔστη πρὸ αὐτῶν ἡ αἰδήμων κόρη, ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα καὶ ἐλαφρῶς κοκκινήσασα ἐχαιρέτησεν αὐτοὺς εὐγενῶς. «Καλῶς ἦλθες, φιλότατη Νηρηΐς, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς· βεβχίως ὁ γέρον Νηρεὺς σὲ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Δία δι' ὑπηρεσίαν· ἀλλὰ τίναξον τὸν ἀφρόν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ προσώπου σου» καὶ συγχρόνως διὰ τῆς δεξιᾶς του, μὲ τὴν πρόφασιν τάχα νὰ τὴν περιποιηθῆ, ἐθώπευσε τὰς παρειάς της, διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν ἐπ' αὐτῶν προσκεκολλημένον ἀφρόν, καμύων τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν Ἄρην. «ὦ! τί ὠραῖα κοράλλια!» εἶπεν ὁ Ἄρης καὶ προσποιούμενος τάχα ὅτι ψαύει τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους κοράλλια τῆς Νηρηΐδος ἔσφιγγεν ἐλαφρῶς διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς του τὸν εὐτορον μαστὸν της, ἐνῶ αὕτη κατέρυθος ἀπεμακρύνετο.

Τεταραγμένη ἔστη πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς καὶ μετὰ σεβασμοῦ ὑποκλιθεῖσα ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν ἀναφορὰν. Ἄπασαι αἱ φιλοπερίεργοι θεαὶ ἐγκαταλείψασα τὸν χορὸν ἔσπευσαν περὶ τὴν Νηρηΐδα καὶ οὐχὶ ἄνευ φθόνου ἐθαύμαζον τὴν ὠραιότητα τῆς παρθένου. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων κατεβίβασε τὴν κιθάραν του θαυμάζων τὴν κόρη. Πλειότερον ὅλων ἀνησύχησεν ἡ Ἥρα καὶ ἔστη ἐκεῖ ἀκίνητος πρὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νηρηΐδος, καὶ ἐξ ἐνστίχτου γυναιχείας περιεργείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν . . . φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ζεὺς, ἀναγνούς τὴν αἴτησιν τοῦ Νηρέως, ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν περιέλουε τὴν πρὸ αὐτοῦ Νηρηΐδα διὰ τοῦ γόητος βλέμματός του, ὅπερ ὡς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα διέδραμε ἅπαν τὸ σῶμα τῆς κόρης. Ἐπανέφερεν ὁμως τοῦτον εἰς τὴν πραγματικότητα ἢ ὑπόμνησις τῆς Ἥρας, τοῦ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν Νηρηΐδα, ἣτις πιθανὸν τάχα νὰ ἐβιάζετο· πράγματι ὁμως ἡ Ἥρα ἐκύτταζε πῶς νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν πειρασμὸν ἀπὸ τοῦ ἐρωτολήπτου Διὸς. Οὗτος ἔγραψεν ἐπισημειωτικῶς εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐν: ὄχι, ἀδυσώπητος ὡς ἀλέκτωρ, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ ἕτερος εἰς τὸν ὄρνιθῶνά του· ἔνευσε δὲ εἰς τὴν Νη-

ρηϊδα νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ἀναφορὰν, διὰ τῆς δεξιᾶς τόσον δυνατὰ τὴν ἐστάμπησεν εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν ἀλγεινὸν καὶ δυνατὸν ἅ!, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὁποίου ἡ "Ἡρα συνωφρῶθη ἀπειλητικῆ φοβερὰ προμηνύουσα. Φεύγει, φεύγει ἐν-δακρυς ἡ ἀτυχὴς Νηρηΐς χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ ἰδῆ τὸν "Ολύμπων καταπύρφυρον δέ, μὲ στῆθος πάλλον ἀπὸ λυγμούς, ἔφθασε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ γηραιοῦ πατρός της καὶ ἐπιδοῦσα τὴν ἀπάντησιν, διηγήθη αὐτῷ ἀπολοφυρομένη τὰς περιπετείας, ἃς ὑπέστη ἐν "Ολύμπῳ· συγγρόως δὲ μὲ ἐλευθεριότητα χαρίσσαν ἀνασηκώσασα τὴν ἐσθῆτά της ἔδειξε δύο μαῦρες δαχτυλιὰς ἐπὶ τοῦ παλλεύκου μηροῦ της — σημεῖον ὀλοφάνερρον τῆς ἐν "Ολύμπῳ ἐπικρατούσης ζετσιπωσιᾶς καὶ μασκαρωσύνης.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μέγα σούσουρο ἐπεκράτει ἐν "Ολύμπῳ καὶ πολλὰ μεταξὺ τῶν θεῶν φῆμαι διέτρεχον ὡς πρὸς τὰς ἐκ νέου διαταραχθεῖσας σχέσεις τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ἡρας.

Ἐν Ἐυλοκάστρῳ, κατὰ Ἰούνιον 1902.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ,"

ΑΜΛΕΤ

Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντα θέλει κάτι
χωρὶς νὰ ξέρῃ τί.
καὶ κυνηγᾷ φαντάσματα κι' ὄνειρων κόσμους πλάττει
κι' ἀνύπαρχτα ζητεῖ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντα νύχτα-μέρα
τὸν τρώγει ἢ συλλογῇ,
κ' ἢ σκέψι του κατήντησε παντοτεινὴ φοβερὰ
κι' ἀγιάτρευτη πληγῇ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντοτ' ἀμφιβάλλει
ὅ,τι σωστὸ θωρεῖ,
κι' ἂν πάρῃ μίαν ἀπόφασιν τὸ μετανοίῳνει πάλιν
καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ τὸ θαρρεῖ γιὰ κοῖμα
νὰ ζῆ καὶ νὰ μὴ ζῆ
καὶ σέροντας τὰ πόδια του πρὸς τὸ στερνὸ του μνήμα
σέρνει κ' ἐμὲ μαζῆ.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ